

9,40 Lt | 2010 rugpjūtis | 160 psl.

Svajonų
ROMANAI

MELANIE MILBURNE
Rafaelis turi vesti

Knygute.lt

**Melanie Milburne
(Melani Milburn)**

RAFAELIS TURI VESTI

Romanas

Versta iš Melanie Milburne, The Fiorenza Forced Marriage, 2009

© Melanie Milburne, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Sofoto, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2010 "Svajonių

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

Netekusi amo Ema žvilgtelėjo į italę advokatę.

- Čia veikiausiai kokia nors klaida, - sukuždėjo netvirtu balsu, - negali būti, kad esu įtraukta į senjoro Fiorenzos testamentą. Aš buvau tik jo slaugė!

- Ne klaida, - patvirtino Frančeska Rosi, pirštu barbendama į storą dokumentų pluoštą. - Viskas surašyta juodu ant balto. Kelios savaitės iki mirties Valentinas Fiorenza pakeitė testamentą.

Ema sėdėjo ir tylėjo. Pusantrų metų ji slaugė multimilijonierių gyvendama jo namuose ir nė karto jai netoptelėjo, kad galėtų nutikti toks dalykas.

- Vis tiek nesuprantu, - po akimirkos paklausė ji, - kodėl jis turėtų palikti man pusę savo turto?

- Tai domina ir jo sūnų, - iškalbingai atsakė Frančeska Rosi. - Mums kalbantis jis tikriausiai jau vyksta čia iš Londono. Kaip vienintelis tėvo paveldėtojas jis tikriausiai tikėjosi, kad Fiorenzų vila ir didžioji dalis tėvo turto atiteks jam.

Emą prikando apatinę lūpą.

- Sakėte, kad testamento sąlygos keistokos...

- Neįprastos, - patvirtino Frančeska. - Jei norite savo dalies, privalote per mėnesį ištekėti už Rafaelio Fiorenzos ir išgyventi su juo vienerius metus.

Emos širdis nusirito į kulnus kaip gimnastė, neteisingai atlikusi manevrą ant skersinio.

- Per mėnesį ištekėti? - išspaudė ji. - Metams?!

- Taip, priešingu atveju visas palikimas automatiškai atiteks buvusiai Valentino meilužei, Sondrai Hening. Ar kada nors girdėjote ją minint?

Emos kaktoje susimetė raukšlėlė.

- Ne, nepamenu... Kita vertus, jis buvo labai uždaras žmogus. Apskritai mažai ką kalbėdavo, ypač į pabaigą.

Advokatė pervertė dokumentus ir vėl pakėlė akis į Emą.

- Senjoras Fiorenza nurodė, kad ištekėjusi už jo sūnaus gausite vienkartinę penkiasdešimties tūkstančių eurų išmoką, o už kiekvienus santuokoje pragyventus metus papildomai dar po dosnią sumelę.

Emos širdis vėl nupuolė žemyn.

- Apie kokią sumą mes kalbame?

Advokatė paminėjo skaičių, ir Emos antakiai šoktelėjo ant kaktos.

- Pasiūlymas per daug dosnus, kad apsisuktum ir ramiai nueitum... - Sumurmėjo ji, prisiminusi neseną sesers skambutį. Penkiasdešimt tūkstančių eurų pagal dabartinį kursą Simonos finansinių problemų neišspręstų, bet gerokai jas palengvintų.

- Suma tikrai didelė, - tarė Frančeska. - Netgi jei nekreiptume dėmesio į pinigus, žinote, kad vila laikoma vienu gražiausių pastatų Komo ežero apylinkėse. Kvailai pasielgtumėte, jei nuspręstumėte atsisakyti tokio turto.

- O koks tas Rafaelis Fiorenza, turiu minty, koks jis žmogus? - paklausė Ema. - Kartkartėmis aptinku jo nuotraukų spaudoje, bet tėvas apie jį beveik neužsimindavo. Kiek žinau, ir laidotuvėse nepasirodė. Jaučiu, kad kažkas negera tarp jų buvo nutikę...

- Neteko bendrauti su juo asmeniškai, - pasakė Frančeska. - Kiek žinau, studijavo užsienyje, dabar sėkmingai verčiasi vertybinių popierių prekyba. Tačiau, kaip ir sakėte, jis dažnas paskalų žurnalų herojus. Sklinda gandas, kad yra mergišius, be to, pertekęs pinigais.

- Ir man susidarė toks įspūdis, - tarė Ema ir suraukusi kaktą pridūrė, - o jei jis nesutiks su tėvo sąlygomis? Jei jis toks turtingas, kam jam vesti visiškai nepažįstamą merginą?

- Fiorenzos palikimas neatrodytų menkas netgi labai turtingam žmogui, - paaiškino advokatė. - Be to, šioje viloje prabėgo jo vaikystė. Paskui berniukas buvo išsiųstas mokytis į internatą. Negaliu patikėti, kad jis ryžtųsi palikti tokią aukso kasyklą nė nežvilgtelėjęs į tėvo jam išrinktą nuotaką.

Ema pajuto, kaip jos oda pašiurpsta lyg išgąsdinto katino kailis.

- Aš dar nesakiau, kad sutinku tekėti, juolab už vyro, kuris nė nesiteikė aplankyti mirštančio tėvo.

- Žinant, kad pastarąjį dešimtmetį juodu nepalaikė jokių ryšių, jums gali būti sunku paaiškinti savo padėtį šiuose namuose, - tarė Frančeska. - Žinau, kad dirbote Valentino slauge, bet žiniasklaidos atstovams tai neatrodė įtikima. Įtariu, Rafaeliui Fiorenzai taip pat.

Ema išdidžiai išsitempė krėsle. Pradėjusi dirbti Valentino Fiorenzos slauge ji nesitikėjo, kad bus taip puolama žiniasklaidos. Kaskart lydėdama jį viešumoje susidurdavo su papara-

ciais, dažnai iškreipiančiais faktus, kad tik ji pasirodytų godi avantiūristė, už pinigus galinti susidėti su triskart už save vyresniu seniu. Prisiminusi paskutinę nuotrauką mergina susigūžė. Progresuojantis kaulų vėžys sekino paskutines Valentino jėgas, bet pernelyg išdidus, kad ramstytųsi lazdele, senis vis dažniau remdavosi į Ema. Fotografas užfiksavo akimirką, kaip Ema laikė apglėbusi savo darbdavį per juosmenį, kad šis neparkristų, ir pateikė ją kaip intymumo išraišką. Net Simona paskambino iš Australijos paklausti, ar tuose ganduose yra bent krislas tiesos.

- Tegu jis sau galvoja ką nori, mano santykiai su jo tėvu buvo visiškai padorūs, - pasakė Ema. - Reikia turėti bent kiek supratimo, Valentinas juk buvo invalidas. Jis priėmė mane dirbti, kad būtų kam pasirūpinti jo kasdieniais poreikiais. Žinoma, buvo mielas žmogus, bet aš prisirišu beveik prie kiekvieno savo globotinio. Slaugyti žmogų paskutinėmis jo gyvenimo dienomis - keista: ir gera, ir skaudu. Suprantu, kad neprotinga prisirišti emociškai, bet nuo pat pirmos dienos Valentinas Fiorenza man pasirodė be galo vienišas. Turėjo apsčiai turtų, bet ne sveikatos ir laimės.

- Tikėkimės, kad Rafaelis Fiorenza supras, -

tarė Frančeskas. - O šiuo metu, spėju, gyvenate viloje?

- Taip, - patvirtino Ema, - nežinojau, ką toliau daryti. Keli darbuotojai jau išsikraustė, nenorėjau palikti visko be priežiūros, kol atsilies sūnus. Ieškausi kito būsto, bet kol kas nieko nesusiradau.

- Jūs juk suprantate, kad Rafaelis Fiorenza labai daug praras, jei nesutiksime su tėvo sąlygomis, - rimtai pasakė Frančeska. - Net jei jis ir nestokoja pinigų, būtų protinga gerai pagalvoti prieš priimant galutinį sprendimą tiek jo, tiek jūsų pačios labui.

Ema pasimuistė krėsle.

- Suprantu jo padėtį, bet... Nesu tikra, kad galėsiu tam pasiryžti. Taip neatrodo teisinga.

- Daugeliui moterų atrodytų kitaip, - pareiškė advokatė. - Trumpalaikė santuoka iš išskaičiavimo mainais į tokius turtus jų neišgąsdintų.

Ema vėl prikando lūpą.

- Minėjote, kad turėtume išgyventi susituokę metus. Ar kaip nors galima pakeisti šį laikotarpį?

- Ne, bijau, kad ne, bet, kaip minėjau, už kiekvienus santuokos su Rafaeliu metus gausite po nemenką išmoką. - Frančeska atsilošė

krėslė ir ištiesė jai ranką. - Tikiuosi, panele Marš, kad ir ką nuspręstumėte, viskas baigsis gerai. Akivaizdu, kad vyresnysis Fiorenza puoselėjo jums šiltus jausmus. Turbūt nebuvo lengva jį slaugyti. Fiorenzų šeima patyrė daug tragedijų. Berniukų mama mirė šiems dar esant labai mažiems. Lyg to būtų negana, jaunesnysis, Džovanis, maždaug aštuonerių tragiškai žuvo avarijoje. Bėgant metams senjoras Fiorenza darėsi vis rūstesnis ir tapo tikru atsispyrėliu, ką jau kalbėti apie jo siaubingą užsispyrimą.

- Taip, jis buvo tikras užsispyrėlis, - pritarė Ema, - bet manau šiek tiek apsimetinėjo. Mėgdavo purkštauti ir bambėti, bet jo širdis buvo minkšta it sviestas. Jis man nuoširdžiai patiko. Ilgėsiuosi šio žmogaus.

- Kas žino, panele Marš, sūnus gali pasirodyti beesąs tobulas kandidatas į vyrus, - sausai šyptelėjusi pridūrė advokatė. - Nebūtų pirmas kartas, kai santuoka iš išskaičiavimo pražysta tauresniais jausmais.

Nervingai šypsodamasi Ema atbula išslinko iš advokatės kabineto, tačiau lipdama iki pat pirmojo aukšto jautė viduriuose keistą plazdėjimą, lyg ten būtų išgąstingai blaškęsi mėginamos ištrūkti tūkstančiai peteliškių...

Kaskart atverdama įmantriai išraitytus geležinius Fiorenzų vilos vartelius Ema akimirką ar dvi stabtelėdavo netekusi amo nuo atsiveriančio grožio. Keturiais aukštais suformuoti sodai gniauždavo kvapą. Vešlioje kukmedžių gyvatvorės, guobų ir bukmedžių žalumoje įvairiausiais raudonais atspalviais plieskė azalijos, rožės ir kiti kvapūs pavasariniai žiedai. Pati vila buvo tokia pat pribloškianti savo grožiu. Keturių aukštų neoklasikinis pastatas krištolinio Komo ežero pakrantėje turėjo senojo pasaulio prabangos, kuria Emai niekada nepabosdavo grožėtis.

Dauguma kambarių viloje buvo seniai nebe naudojami. Nuo dulkių uždengti antikvariniai baldai, tvirtai užvertos langinės darė vilą panašią į vaiduoklių lankomą vietą. Nutilus aptarnaujančiojo personalo bruzdesiui, vienumos ir atskirties jausmas rodėsi dar stipresnis.

Daugiau nei metus praleidęs Milane, Valentinus Fiorenza pareiškė Emai norįs numirti viloje. Dabar gi jai atrodė, kad kiekvienas vėjelio gūsis, kiekvienas krustelėjęs lapelis gedi jo išėjimo. Jai patikdavo stumdyti jį vežimėlyje po sodus, nes į pabaigą, nors senis jau sunkiai kalbėdavo, ji jausdavo jo mėgavimąsi gamtos

ramybe.

Einant pro lapinę Emos nosį užplūdo šiltas pavasariškas glicinijų ir jazminų aromatas. Pasilenkusi nuskinti nužydėjusios baltos vijoklinės rožės žiedo, išgirdo įriaumojant į kiemą sportinį automobilį.

Ji nusibraukė nuo akių išsipešusią plaukų sruogą ir stebėjo, kaip iš juodo automobilio išsirango aukšta figūra. Netgi iš toli panašumas į tėvą iškart krito į akis: lankstumas, ilgos kojos, mašli, kiek rūstoka veido išraiška, kampuotas smakras ir arogantiškai suspaustos lūpos rodė, kad šis vyras pratęs pasiekti savo. Bet, priešingai nei tėvas, Rafaelis Fiorenza buvo daugiau kaip metro aštuoniasdešimt penkių centimetrų ūgio, o jo tvirtas kūnas nebuvo susuktas ir suėstas ligos, tankūs juodi plaukai blizgėjo ir nesimatė nė vieno žilo plauko. Iš plačiai subrauktų sruogų galėjai spręsti, kad vietoj šukų jis neseniai pasinaudojo pirštais.

Nors porą kartų teko matyti spaudoje jo nuotrauką, Ema suprato neįvertinusi šio vyro išvaizdos. Tokio patrauklaus vyro ji dar nebuvo sutikusi.

Vilkėjo paprastas kelnes ir šviesiai melsvus marškinius prasegta apykakle, iki alkūnių paraitytomis rankovėmis. Ant kairiojo riešo - pra-

bangus sidabrinis laikrodīs, akis slėpė madingi saulės akiniai.

Užtrenkęs automobilio dureles vyras ryžtingu žingsniu pasuko tiesiai į sodą. Jau po kelių sekundžių jo ilgos kojos atnešė jį ten, kur stovėjo Ema ir pati to nejausdama gniaužė nuskintos rožės žiedlapius.

- Spėju, jūs - panelė Marš? - itin nedraugišku, kapotu balsu pasiteiravo jis.

Ema nemėgdavo kalbėtis su žmonėmis, slepiančiais akis po akiniais, ypač tokiais veidrodiniais. Negalėdama matyti pašnekovo akių ji jausdavosi pažeidžiama. Mergina išdidžiai kilstelėjo smakrą ir numetė sulamdytus žiedlapius ant žemės.

- Teisingai. O jūs, spėju, Rafaelis Fiorenza.

Vyras nusiėmė akinius ir perliejo ją neapykantos kupinu rudai juodų akių žvilgsniu.

- Paskutinė mano tėvo panelė.

Ema akimirksniu sustingo.

- kažkas jus neteisingai informavo, senjore Fiorenza, - lediniu balsu atrėžė ji. - Dirbau jūsų tėvo slauge.

Vyras ciniškai šyptelėjo, bet šypsena nepalietė tamsių bedugnių akių.

- Rūpinotės visais jo fiziniais poreikiais, pa-

nele Marš? Turiu prisipažinti, kyla įvairiausių minčių...

- Tai patarčiau ištraukti savo smegenis iš tos paplavų duobės, kurioje jos plūduriuoja, senjore Fiorenza, - išdidžiai atkirto ji.

Šypsena iš ciniškos virto velniška.

- Tai ar norėtumėte būti mano nuotaka, panele Marš?

Ema kietai suspaudė lūpas.

- Neketinu už jūsų tekėti.

Pulsuojančioje tyloje vyras iš aukšto žvelgė į ją, nepaleisdamas jos akių. Ema iš visų jėgų stengėsi nesigūžti, bet galiausiai pirmoji nuleido žvilgsnį.

- Jūs tikriausiai jį privertėte, - pasakė jis. - Silpnumo akimirką įkalbėjote užrašyti jums turta.

- Taip kalbėti yra siaubinga, - apstulbo ji. - Neturėjau nė menkiausio supratimo, ką jūsų tėvas ruošiasi padaryti. Pirmąkart apie tai išgirdau iš advokatų kontoros.

- Nelaikykite manęs kvailiu, - tarė Rafaelis. - Pragyvenote su tėvu pusantrų metų. Po motinos mirties tiek jis nebuvo ištvėręs nė su viena. Niekam ne paslaptis, kad miegojote su juo. Ne kartą apie tai rašė laikraščiai....